

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozena X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2019, č. j. MMR-28989/2019-83/1781,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18. 6. 2019, č. j. MMR-28989/2019-83/1781, a sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 24. 5. 2019, č. j. KUUK/70220/2019/UPS-4, sp. zn. KUUK/63655/2019, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Krajskému úřadu Ústeckého kraje **se ukládá**, aby ve lhůtě 15 dnů poskytl žalobkyni stížnost ze dne 4. 12. 2014, dvě doplnění stížnosti ze dne 9. 12. 2014 a doplnění stížnosti ze dne 28. 12. 2014, založené ve spise Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. 751/UPS/2017.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2019, č. j. MMR-28989/2019-83/1781, jímž byla zamítnuta stížnost žalobkyně proti sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 24. 5. 2019, č. j. KUUK/70220/2019/UPS-4, sp. zn. KUUK/63655/2019, jímž byla odložena žádost žalobkyně o informace podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), neboť požadované informace se nevztahují k působnosti povinného subjektu. Uvedenou žádostí žalobkyně žádala „poskytnutí stížnosti/í na nevhodné určení Ing. V. jako oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v protiprávním užívání objektu X č. p. X k bydlení.“ Dále se domáhala poskytnutí vyrozumění o vyřízení této stížnosti.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve zrekapitulovala svůj postup, jakým se domáhala poskytnutí výše specifikovaných informací. Dále uvedla, že odložení je založeno na nesprávné právní úvaze, podle které se k působnosti povinného subjektu nevztahují informace, kterými nedisponuje. K působnosti povinného subjektu se může vztahovat i řada informací, kterými povinný subjekt právě nedisponuje (např. informace ze spisu, který někomu zapůjčil). Skutečnost, že povinný subjekt v žádosti zmiňovanou stížnost nevyřizoval, neznamená, že informace o takové stížnosti se nevztahují k působnosti povinného subjektu. K jeho působnosti se informace o stížnosti mohou vztahovat, buďto protože měl povinnost stížnost vyřídit (byť tak fakticky neučinil, tzn. tuto povinnost porušil), nebo protože měl povinnost vyřizovat jinou věc, která se stížností souvisí. Vyžádané informace se tak kupříkladu mohou k působnosti povinného subjektu vztahovat, protože povinný subjekt mohl vyřizovat žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nebo protože se mohl zabývat nečinností podřízeného správního orgánu, který byl k vyřízení stížnosti příslušný (§ 80 správního řádu), nebo protože se s informacemi mohl setkat v rámci kontroly výkonu přenesené působnosti správním orgánem, který byl k vyřízení stížnosti příslušný [§ 67 odst. 1 písm. e) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů]. Odložení žádosti tak je založeno na nedostatečně zjištěném skutkové stravu, neboť povinný subjekt uvádí, že vyžádanou informací nedisponuje, ale k tomuto zjištění nedochází na základě pokusu informací dohledat, nýbrž pouze úvahou z premisy, podle níž stížnost věcně nevyřizoval ani nevyřizuje. Povinný subjekt však mohl mít příležitost k získání informace, aniž by musel samotnou stížnost vyřizovat.
3. Odložení žádosti je dle žalobkyně také nedostatečně odůvodněno, neboť se povinný subjekt nezabýval tím, co tvoří jeho působnost, a neporovnal to s povahou vyžádaných informací.
4. Žalobkyně tak byla zkrácena na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným odložením žádosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že není pasivně legitimován, resp. že žaloba proti rozhodnutí žalovaného není přípustná podle § 70 písm. a) s. ř. s. a soud by měl tuto žalobu odmítnout. Závěry rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, jsou v přímém rozporu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 5 As 18/2017-40.

6. V daném případě žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce opakovaně podává v režimu InfZ identické žádosti o informace týkající se stížnosti, kterou podal právě tento její právní zástupce (člen rodiny). Navíc identické žádosti o informace žalobkyně podává opakovaně, a to i vůči jiným orgánům veřejné správy. Žalovaný považoval jednání žalobkyně za zneužití práva na informace.
7. Příslušnost správního orgánu k prošetření stížnosti na oprávněnou úřední osobu upravuje § 175 odst. 4 správního řádu a § 182 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a v daném případě byl věcně a místně příslušným správním orgánem Městský úřad Vejprty, v němž byl zařazen Ing. V. Žádost o informace tak, jak byla žalobkyní formulována, do působnosti povinného subjektu nespádala a povinný subjekt postupoval správně, pokud žádost o informaci odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ a o této skutečnosti informoval žalobkyni. Na podporu svého postupu a hodnocení stížnosti odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 24/2019-53 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 62/2019-34. Formulace žádosti o informace svědčí o tom, že požadované informace se netýkaly přešetření způsobu vyřízení stížnosti nadřízeným správním orgánem dle § 175 odst. 7 správního řádu ani ochrany před nečinností podle § 80 správního řádu.
8. K namítaným nedostatkům odůvodnění sdělení povinného subjektu žalovaný uvedl, že je jako nadřízený orgán vlastní úvahou ve svém rozhodnutí nahradil a korigoval a že je podstatné, že je ze sdělení zřejmé, z jakého důvodu byla žádost odložena. Žalobkyně formuluje naoko obecně žádost tak, aby následně mohla argumentovat, že minimálně v případě jedné předmětné stížnosti, kterou učinil právní zástupce žalobkyně a člen její rodiny, povinný subjekt obdržel žádost dle § 80 odst. 3 správního řádu, a stížností se tak musel zabývat. I z takového jednání žalobkyně je zřejmý šikanózní výkon práva a zneužití práva na informace. Žalovaný poukázal i na to, že stížností na Ing. V. jako oprávněnou úřední osobu žalobkyně disponovala, neboť tuto stížnost podal její právní zástupce JUDr. Jan Walter dne 4. 12. 2014.
9. Skutečnost, že žalobkyně zneužívá práva na informace, žalovaný dokládal odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2020, č. j. 10 A 32/2019-181, a dále i sdělením, že od roku 2015 eviduje ke dni podání tohoto vyjádření celkem 1 042 podání žalobkyně, JUDr. Jana Waltera a Ing. T. W. Účelem jednání žalobkyně a jejího právního zástupce je zneprzyjemnění práce, personálním a časovým zatížením žalovaného a dalších orgánů státní správy.

Replika a další vyjádření žalobkyně

10. Žalobkyně ve své replice uvedla, že úvaha povinného subjektu je nesprávná, neboť informační povinnost dle InfZ se týká všech informací, které se k působnosti povinného subjektu vztahují, není tedy nutné, aby šlo o informace o skutečnostech, které přímo náleží do působnosti povinného subjektu. Informace o vyřizování stížnosti se mohou vztahovat k působnosti dalších povinných subjektů v jiných souvislostech (např. k působnosti subjektu, který u stížnostního orgánu vykonává kontrolu). Povinný subjekt je nadřízeným správním orgánem Městského úřadu Vejprty a je příslušný jednak přešetřovat způsob vyřízení stížnosti městským úřadem a jednak i přijímat případná opatření proti nečinnosti městského úřadu. Vyžádané informace se proto svým vymezením k působnosti povinného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

subjektu vztahují. Žalobkyni je známo, že minimálně v případě jedné předmětné stížnosti žalovaný obdržel žádost podle § 80 odst. 3 správního řádu. Jedná se o žádost ze dne 12. 12. 2017, kterou žalobkyně přiložila k replice.

11. Ve vyjádření ze dne 28. 1. 2020 žalobkyně polemizovala s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 62/2019 s tím, že úvahy vyjádřené v tomto rozsudku by mohly mít vliv na rozhodnutí v této věci.
12. Ve vyjádření ze dne 17. 6. 2020 žalobkyně upozornila na právní názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, a s tím spojenou změnu žalovaného, kterým by neměl být Krajský úřad Ústeckého kraje jako povinný subjekt, ale Ministerstvo pro místní rozvoj.

Ústní jednání soudu

13. Žalobkyně se z účasti na jednání soudu omluvila.
14. Pověřená pracovnice žalovaného ve smyslu písemného vyjádření uvedla, že má za to, že žaloba by měla být odmítnuta, neboť se v dané věci jedná o úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím a tyto jsou z přezkumu soudem vyloučeny. Dále poukázala na opakovaná podání právního zástupce žalobkyně a žalobkyně samotné, které shledala účelovými a šikanózními, zvláště za situace, kdy požadované informace mohla žalobkyně získat od svého právního zástupce. Navíc je právní zástupce žalobkyně i členem rodiny žalobkyně. Podání žalobkyně nejsou motivována zájmem o kontrolu veřejné moci, ale osobním sporem, neboť žalobkyně nesouhlasí s provozem pily v sousedství. Bezpochyby byl k vyřízení žádosti příslušný Městský úřad Vejprty a nikoliv povinný subjekt, který postupoval správně, když žádost odložil. K podpoře své argumentace odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 8 A 24/2019, 14 A 80/2019, 9 A 9/2020, 11 A 7/2020, 9 A 8/2020, 10 A 32/2019, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 62/2019. Navrhla, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.
15. Soud provedl z vlastní iniciativy dokazování spisem Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. 751/UPS/2017.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

18. Před vlastním meritorním posouzením se musí soud zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení a zda by žaloby neměla být odmítnuta. Soud vychází z právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ je rozhodnutím o vyřízení žádosti o informace v materiálním smyslu, a že proti tomuto rozhodnutí lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti dle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ. Vydání rozhodnutí o tomto oprávněm prostředku je pak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož povaha vyřízení stížnosti je odlišná v případech, kdy přezkoumávaný postup spočívá v nečinnosti a kdy spočívá ve věcném vyřízení žádosti. Věcným vyřízením žádosti o informace je právě i odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. V takovém případě je tedy aplikováno ustanovení § 69 s. ř. s., které stanoví, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Vzhledem k tomu, že o stížnosti proti sdělení rozhodl žalovaný, je účastníkem tohoto soudního řízení. Soud tedy shledal pasivní legitimaci žalovaného a podmínky řízení má za splněné.
19. K tvrzení žalovaného o zneužití práva na informace žalobkyně soud uvádí, že zneužití práva na informace podle InfZ na straně žadatele může být v určitých případech důvodem k odmítnutí žádosti, přičemž se jedná o důvod zákonem nepředvídaný (tzv. důvod faktický). Nicméně je třeba tento důvod výslovně uvést v rozhodnutí povinného subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55). Správní soudy jsou soudy přezkumnými, a proto nelze přezkoumávat další důvody pro postup správního orgánu nezachycené v jeho rozhodnutí. K tvrzenému zneužití práva žalobkyně proto soud nemohl přihlížet.
20. Ze správního spisu předloženého žalovaným a povinným subjektem vyplynulo, že povinný subjekt shora uvedenou žádost žalobkyně odložil s odůvodněním, že věcně nevyřizuje a ani v minulosti nevyřizoval žalobkyně uvedenou stížnost. Z tohoto důvodu nedisponuje žádnou shora uvedenou stížností, požadované informace se proto nevztahují k působnosti povinného subjektu.
21. Ke stížnosti žalobkyně žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že vzhledem k tomu, že se stížnost týkala určení oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícím v protiprávním užívání objektu X č. p. X k bydlení, byla věcná působnost k projednání přestupku dána obecným stavebním úřadům v souladu s § 182 stavebního zákona, přičemž územní působnost správního orgánu byla určena místem, kde se nemovitost nachází, tj. správním obvodem stavebního úřadu. V tomto případě byl věcně a místně příslušným správním orgánem Městský úřad Vejprty. V působnosti tohoto městského úřadu, nikoliv v působnosti krajského úřadu (povinného subjektu), bylo nejen určení oprávněné úřední osoby, ale též přijetí a vyřízení stížnosti na postup oprávněné úřední osoby podle § 175 odst. 4 správního řádu. Přijetí a vyřízení uvedené stížnosti tedy bylo v působnosti Městského úřadu Vejprty, nikoliv v působnosti povinného subjektu. Vzhledem k tomu, že se žádost o informace nevztahovala k působnosti povinného subjektu, žalovaný konstatoval, že povinný subjekt musel žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
22. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu soud konstatuje, že správní řízení je třeba pojímat jako jeden celek. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím (stížnostním) správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). V daném případě žalovaný dostatečně odstranil nejasnosti ve sdělení povinného subjektu tím, že vyhodnotil podanou žádost jako vztahující se ke stížnostem na konkrétní úřední osobu, k jejichž vyřízení byl příslušný Městský úřad Vejprty podle § 175 odst. 4 správního řádu, a nikoliv povinný subjekt. Tento závěr je srozumitelný a přezkoumatelný, a proto soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení.

23. Podle § 175 odst. 4 správního řádu stížnost se podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považujeme to za vhodné, vyslechnout stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.
24. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
25. Žalobkyně nezpochybňuje, že k vyřízení stížnosti na Ing. V. byl příslušný Městský úřad Vejprty, zpochybňuje však výklad podané žádosti o informace povinným subjektem a žalovaným co do rozsahu a obsahu.
26. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že povinný subjekt vyřizoval ve své působnosti podnět na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu (spis č. j. 751/UPS/2017) ve věci vyřizování stížnosti Městským úřadem Vejprty na nevhodné určení oprávněné úřední osoby ve věci šetření správního deliktu spočívajícího v nepovoleném užívání objektu X č. p. X ze dne 4. 12. 2014, kterou podal JUDr. Jan Walter. Podle obsahu této stížnosti ve znění jejích dvou doplnění ze dne 9. 12. 2014 a doplnění ze dne 28. 12. 2014 měl být touto úřední osobou Ing. T. V. Kopie těchto listin jsou součástí uvedeného správního spisu. Je tedy zřejmé, že povinný subjekt měl k dispozici požadované informace, a nejméně částečně bylo možno žádosti vyhovět (požadované vyrozumění stěžovatele v uvedeném spise založeno není).
27. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil, neboť skutkový stav, který vzali žalovaný i povinný subjekt za základ svých rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V rámci dalšího řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i rozhodnutí povinného subjektu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí.
28. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
29. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci tedy soud výrokem II. nařídil povinnému subjektu, aby poskytl žalobkyni stížnost ze dne 4. 12. 2014, dvě doplnění stížnosti ze dne 9. 12. 2014 a doplnění stížnosti ze dne 28. 12. 2014, založené ve spise Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. 751/UPS/2017. Lhůta ke splnění této povinnosti byla stanovena

s přihlédnutím ke lhůtě 15 dnů stanovené pro poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

30. Soud výrokem III. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Soud nemůže odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní zástupce aktivně vystupují (v roce 2022 soud evidoval 64 žalob žalobkyně). Zástupce žalobkyně zastupuje žalobkyni, případně Ing. T. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání, např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
31. Soudu je též známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle InfZ. V některých sporech je požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob, tak jako tomu bylo v tomto případě. Například jenom ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem bylo podáno celkem 172 podání od žalobkyně, Ing. T. W a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 15 A 107/2019. Žalovaný (Ministerstvo pro místní rozvoj) eviduje 1042 podání.
32. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že *„skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“*
33. Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
34. Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019,

14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.

35. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahrnují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobkyni přísluší toliko náhrada nákladů řízení, která odpovídá soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. května 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu